

Beszámoló

Az elmúlt tizenként hónapban a Communitas alkotói ösztöndíj hozzájárult elsősorban ahhoz, hogy az alkotói életformámat fenn tudjam tartani, tehát ne vállaljak be olyan munkákat, amik elveszik a kreatív időmet, hogy elmehessek olyan irodalmi, kulturális fesztiválokra is, amelyeknek nem állt módjukban az útiköltségemet fedezni. Az elmúlt egy évben többször utaztam Barcelona és Székelyföld között a Kondi című drámámon dolgozni a rendezővel, Kató Zsolttal, amely ősbemutatóra ez év szeptemberében kerül sor.

2022 nyarán új versekkel meghívást kaptam a Bukaresti Nemzetközi Költészeti Fesztiválra (amelyre idén újra meghívtak) és a poezia e la bistrița Nemzetközi Vers- és Kamarazenei Fesztiválra, illetve részt vettem a 80`-as 90`-es és 2000-es években született kortárs magyar írók önszerveződő találkozásán Parádon.

Számtalan rezidenciaprogramra jelentkeztem, amelyek közül július 8–31. között részt veszek a Hágában sorra kerülő interdiszciplináris művészeti kis-fesztiválon, amelyet a rotterdami Achterban és a WORM közösen szerveznek. A meghívást a WORM részéről kaptam, amely egy szintén rotterdami székhelyű nonprofit alapítvány és multimédiás alternatív kulturális központ, amely kísérleti, újmédia-, avantgárd- és underground művészetre fókuszál. A program célja különböző médiumban dolgozó alkotóknak teremteni együttműködési felületet. Az eddigi egyeztetések alapján egy olyan multimédiás installációban gondolkodunk, amelyben a befogadó átélhet különböző versalapú világvége-élményeket. És szintén ez év őszére, október 6. –november 3. között meghívást nyertem az Art Omi, egy nonprofit nemzetközi művészeti szervezet írói rezidenciaprogramjára, amely a New York állambeli Gentben, Columbia megyében található.

2023 januárjában befejeztem a Petőfi Panzió c. esszédrámát, amelyet Petőfi Sándor születésének megemlékezése alkalmából írtam a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház felkérésére, és ami a kulturális-nosztalgia és -retorika kritikát tematizálja, de különböző személyes akadályok miatt, végül nem a darab került bemutatásra. Szintén ez év februárjában dolgoztam Könczei Árpád magyar rendező-koreográfussal, Jókai Mór Sárga rózsa c. kisregényének adaptációján, amelyet a Maros Művész Tancegyüttes előadásában mutattak be. Illetve május elején részt vettem a Bródy Sándor Könyvtár és a Mustármag mikroműhely által szervezett Élménykönyvtár: ALLÉ, Fák és emberek – komplex utak szakmai továbbképzésen, amelynek keretein belül a konferencia egyik eseményén Bartholomäus Traubeck média- és

hangművész A fák hangja című művére Gál Katalin és Tim Smith zongoraművészek improvizációjára írtunk Áfra János költővel verset a helyszínen.

Az elmúlt egy évben dolgoztam egy magyar-román darabon, Szabad napok/Zile libere címmel, amely a politikai feszültségek magánéletre gyakorolt hatásáról szól, és a második kötetemen, amely 2024-ben jelenik meg a Jelenkor kiadónál, Szenderák Bence szerkesztésében.

Az ebben a kötetben megjelenő verseimben poétikus világvége-elbeszéléseket írok meg, illetve olyan állapotok részleteit, amik feltételezik, hogy ez a világ, ahogy most ismerjük, nem létezik már. Az elmúlt évek katasztrófái, geofizikai, meteorológiai és éghajlati eseményei, a földrengések, a vulkáni tevékenységek, a földcsuszamlások, a szárazságok, az erdőtüzek, a viharok és az áradások arra inspirálnak, hogy a versekbeli jövőképek negatívak legyenek, hogy a fantáziavilágok előjele elsősorban disztópikus legyen. Az egyes szövegek tehát környezeti és történelmi összeomlásokat követő emberen-túli világ- fantáziák. Az olvasó azt érezheti, hogy egy katasztrófális jövő versei ezek, színek, anyagok és jelenséges szinte ismerősek, de nem azok, amiben élünk. A lírai valóságban keveredik a spekuláció, a képzelet és a tényszerűség, a tudásunk a jelenlegi világról. Felelősségváróan azt is mondhatnánk, hogy ez egy párhuzamos valóság vagy egy másik bolygó világa, de ezek valódi katasztrófák inspirálta versvilág-állapotok. És a klímakatasztrófák olyan döntések, vagy döntések hiányainak következményei, amelyek közvetlenül érintik az emberiségünk jövőjét és fennmaradását.

Azt gondolom, hogy az írói életmód több nehéz döntés meghozatala. Az ösztöndíjnak is köszönhetően arra tudtam szálni az elmúlt évet, hogy minden lehetőséget kihasználjak arra, hogy magabiztosan gondolhassak magamra alkotóként, hogy legyen időm és terem megengedni magamnak állandó alkotói attitűddel lenni a világ felé, ami körülvesz. Nagyon fontossá vált számomra beismerni, hogy nekem fontos az írás, hogy én bele akarom fektetni ebbe a munkát, és hangosan kimondani, hogy a versek nem maguktól íródnak, hanem azokban évek szorgalma és ismerete van, és a további szorgalomhoz és az ismerethez további idő szükséges, hogy azok a versek jobbak és jobbak legyenek.